

1. GIÁC MƠ HỒNG

Tôi thích anh bởi anh rất đàn ông, một chuẩn đàn ông thời thượng mà bọn con gái sinh viên chúng tôi thường bình. Còn anh thích tôi có lẽ cũng bởi tôi xinh đẹp, xì teen, học giỏi và còn bởi tôi sớm nổi tiếng với những bài thơ teen trên mạng xã hội. Anh khen tôi thông minh và có tương lai. Anh là cán bộ làm việc tại một Viện nghiên cứu khoa học danh tiếng ở Hà Nội, còn tôi chỉ là một cô sinh viên năm thứ nhất tại một trường đại học Sài Gòn. Anh với cái Nick name Hải Bình còn tôi Nick name Cẩm Tú. Khi thân thiết rồi cả hai thường nói hai cái tên đó là thứ cần nhớ hơn mọi thứ cần nhớ trên đời.

Ở cái trường này tôi sớm "nổi tiếng" không chỉ bởi danh hiệu xì teen hoa khôi mà còn là một giọng hát hay, một cây bút thơ teen đã có bài đăng trên báo Tuổi trẻ và báo Văn nghệ thành phố. Tôi được giới thiệu tham gia thi đàn và đã vài lần xuất hiện trên truyền hình. Bấy nhiêu thôi cũng đủ cho tôi có nhiều bạn người lớn. Với tôi tụi bạn trang lứa hình như nhiều đứa vẫn còn trẻ con, còn tôi một thế giới mới lạ, người lớn hấp dẫn, đang ban cho tôi sự hãnh diện. Bủa vây quanh tôi là những chàng trai hào hoa con nhà giàu hứa hẹn nhiều thứ, vậy mà sao tôi cứ dừng dừng để đến với anh. Anh không phải là người đầu tiên quan tâm đến tôi, càng không phải người đầu tiên khiến tôi có cảm giác hứng thú kết bạn trên facebook nhưng anh lại là người đầu tiên và duy nhất đến giờ khiến tôi rất có ấn tượng và nhanh chóng bị cảm hóa trên mạng xã hội.

Anh nói cuộc sống riêng tư có gì phơi bày cả trên fb. Anh đã ba hai tuổi là hộ độc thân do trục trặc hôn nhân nhiều năm nay chưa lập lại gia đình và hiện đang sống với cô con gái Lưu Ly sáu tuổi. Đương nhiên cô sinh viên năm thứ nhất mười tám tuổi như tôi phải gọi anh là chú. Hi, tình cảm chú cháu cứ thế xưng hô nhưng mà chẳng thể cứ vậy trong con tim non nớt của tôi. Thú thật tôi thực sự bị choáng không chỉ bởi hình ảnh chú trên fb vừa đẹp trai, phong độ mà fb chú cũng thể hiện một chất trí thức với bao nhiêu lời ngợi khen. Giao tiếp với chú tôi vô cùng thán phục bởi sự học cao hiểu rộng, trải nghiệm trường đời và biểu lộ phẩm chất tốt đẹp của con người.

Tôi và chú tâm đầu ý hợp trong đời sống tình cảm, trong giao lưu chia sẻ bạn bè trên fb và trong sáng tác thơ, lấy đó làm niềm vui mỗi ngày. Lâu dần thành quen một ngày không tin nhắn chú là buồn là nhớ, là ngóng là đợi. Chú nói chú cũng có tâm trạng vậy, nhưng chú kiểm soát được tình cảm và chú thương tôi lắm. Chú bảo đó là tình tri kỷ, bạn thơ tri âm trên fb. Hầu như tôi luôn là người chủ động kết nối online, và bao giờ cũng mở đầu bằng câu "Chú ơi" và nhận được câu đáp lại "Chú đây" triu mến. Thơ chú rất hay và chú nhận ra thơ tôi không đến nỗi tồi. Cả tôi và chú đều có cảm giác như đã quen thân nhau từ rất lâu rồi và như đã xóa nhòa đi khoảng cách không gian, thời gian. Tôi và chú tạo nếp online hàng ngày vào 9 giờ tối nhưng rồi cái tính nhõng nhẽo trẻ con của tôi buộc chú phải yêu chiều, bất cứ khi nào tôi online chú đều trả lời. Thời gian hai chú cháu dành cho nhau trên fb ngày một nhiều hơn và nỗi nhớ chú nơi xa trong tôi theo đó cũng đầy dần lên.

Một đêm mưa, bất chợt buồn vu vơ con gái, không ngủ được tôi nghĩ đến chú và nhắn phím online rồi chờ. Ôi sao thấy lòng nhớ lắm, thèm tiếng "Hi" dịu dàng đầm ấm, thèm một comment dù chỉ đôi dòng của chú lúc này. Tôi nghĩ chú hồng còn thức, cũng là cách an ủi sớm mai chú sẽ xem. Vậy mà chỉ ít phút sau tôi nhận được dòng online "vàng": "Đêm buồn buồn tiếng chú ơi. Nỗi nê như hạt mưa rơi đầu thềm". Chú tâm lý, đáp ứng nhanh điều tôi mong đợi được chú an ủi. Tôi không kiểm soát được tình cảm vui sướng, bột phát lúc đó mà "thốt lên" bằng mấy từ "Y chú lắm" rồi quờ tay thấy hai má mình nóng lên. Hi, dù sao thì tôi cũng đã cất được tiếng lòng. Hình như chú không quan tâm mấy từ đó, còn tôi ại là một đêm tràn trọc mất ngủ.

Ngày tháng trôi qua, tôi cứ ngóng, cứ chờ, cứ đợi hoài xem chú nói chi mà chẳng thấy có chi. Tôi cứ thắc mắc hoài tại sao chú lại như vậy, có chút tự ái khi nghĩ mình là đứa con gái đang "rất có giá". Eo ơi lại còn có vẻ mất dần cái vô tư trong sáng trước chú nữa chứ và đôi khi cứ ngu ngơ buồn phiền, mộng mơ tơ tưởng, nhõng nhẽo vu vơ với chú. Chẳng hiểu chú có biết không hay cứ làm bộ giả vờ không biết nữa. Người ta nói con gái không nên quá sốt sắng chuyện ấy. Vậy mà tôi vừa gặp chú sao lòng đã thấy mến, thấy thương, để cho tình cảm dâng trào tự đáy con tim, chỉ muốn giải bày mà sao chẳng dám tỏ hết nỗi niềm...

Một hôm chú thông báo đi công tác xa một tuần mà cái điện thoại smartphone lại bị hỏng nên chú cháu sẽ phải tạm dừng liên lạc. Ở đây có chuyện trước đó tôi và chú đã quy ước chỉ dùng fb mà không dùng điện thoại để cả hai tập trung làm việc và học tập cho tốt hàng ngày. Tôi kêu "nhớ chú lắm hông chịu đâu", tuy chiều tôi nhưng chuyện này thì chú lại tỏ ra rất nguyên tắc. Chú phân tích nhiều lắm cũng chỉ để cho tôi thông cái lý do của chuyến đi đặc biệt này cần phải vậy. Cuối cùng thì tôi cũng chỉ còn biết ầm ức trong lòng mà vẫn phải nghe.

Sớm mai thức dậy như thường lệ cả hai chú cháu đều lên fb chúc nhau ngày mới. Chú nói như thiệt ấy, "hôm nay Cẩm Tú ra ga tiễn chú nhé", tôi tiếp lời "dạ" như cho vớ kịch ảo thêm hoàn hảo. Nửa năm trời quen thân có ngày nào tôi xa chú đâu. Tôi và cả chú nữa đã ngấm cái cảm giác fb là nhà, xa fb là xa nhà, đi làm, đi học để tới về là về nhà để chú cháu được gặp nhau (trên fb). Ôi, đầu óc tôi mông lung quá, "chú đi rồi"... ồ ừ, thế còn cái cảm giác phải xa chú, nhớ chú, phải đợi chờ chú cả tuần đang đeo bám tôi thì đâu có ảo. Và tự nhủ lòng mình tôi đã yêu, yêu thiệt rồi, yêu lắm chú ơi. Mấy ngày này tôi như một người khác. Lần đầu trong đời con gái tôi biết nếm trải cái cảm giác thật kỳ lạ. Đây là yêu ư, băng khuâng, xao xuyến, bồi hồi, nhưng nhớ, buồn vui, đôi khi lạc lõng bơ vơ, mộng mơ, tơ tưởng đến một người ở mãi phương trời xa.

May mắn bên tôi còn có một người bạn gái rất thân là Mỹ Chi. Hai chị em cùng quê miền Tây xa nhà lên thành phố, cùng ăn, cùng ở, cùng học một trường, một lớp tâm đầu ý hợp. Chi vừa học giỏi lại hoạt trong giao tiếp nên được giao làm lớp phó học tập. Cả hai đều tham gia sinh viên tình nguyện và ở trong đội văn nghệ xung kích của Nhà trường. Chi không biết làm thơ nhưng Chi cũng rất yêu thơ nên cảm thụ và bình thơ thật tinh tế. Chúng tôi cũng có các bạn trang lứa nhưng chỉ ở mức thân bình thường, thi thoảng vào ngày nghỉ rủ nhau đi ăn kem, rồi lướt phở. Người ta khen cả hai đều xinh luôn đi bên nhau như hình với bóng, tụi con gái có chút ghen tị còn mấy chàng thì xoắn lấy làm quen, Chi giống tôi cả hai đều không thích. Bạn của tôi cũng là bạn của Chi là vài anh chị ở các khóa trước quý mến muốn gần để học hỏi, vài thầy cô yêu trò, mấy cô chú ở hội thơ và một số bạn bè trên fb. Hi, phần nhiều là người lớn.

Mỹ Chi là bạn của cả tôi và chú trên fb. Dù không biết tất cả, nhưng Chi cũng được chia sẻ phần nào nên Chi biết và dĩ dóm nhận xét mối quan hệ tình cảm của hai người đang ở trên mức bạn bè. Chi nửa đùa, nửa thật bảo cả tôi và chú nên thay đổi xưng hô đi, tôi cũng chỉ cười trừ và chẳng hề phản đối. Những ngày này, Mỹ Chi thực sự là cứu cánh của tôi. Chi biết tôi buồn vì nhớ chú và luôn thay đổi tâm trạng nên cũng không đùa nữa và luôn quan tâm chăm sóc tôi, tâm lý với tôi. Về khoản này có lẽ Chi hơn hẳn tôi bởi Chi là chị hai mẫu mực của ba đứa em trong một gia đình lao động thuần nông miền Tây. Còn tôi lại là một đứa con trong một gia đình khá giả được Ba Má cưng chiều chỉ lo ăn và học. Chi cũng thông minh lắm, hẳn bảo tôi chú yêu quý chị em mình như vậy cũng không nên xét nét chú làm gì, chú đi xa ngắt fb chắc hẳn có lý do riêng chưa tiện nói. Hạ hồi phân giải, một tuần thôi chú về rồi sẽ biết. Thật ra ban ngày tôi cũng không có thời gian nhàn dỗi mà nghĩ nhiều chỉ có đêm về thức một mình buồn nhớ chú đến nôn nao.

Được Chi an ủi tôi cũng thấy đỡ đơn côi trống vắng trong lòng. Những ngày vắng chú tôi rất ít lên fb, chỉ dạo một vòng vào đầu buổi sáng, một vòng vào 9 giờ tối qua fb chú theo thói quen. Chú thường nói Cẩm Tú dành cho chú hết thời gian quên cả bạn bè rồi. Sợ chú lo lắng nên tôi luôn phải cố gắng, được cái bộ nhớ vẫn ổn nên mọi việc đều trơn tru. Sức học của tôi vẫn đều, nhiều bạn thơ khen tôi viết lên tay, bạn bè ngoài đời và cả trên fb chưa ai trách tôi hời hợt. Chi và tôi luôn giúp nhau giữ sao cho thăng bằng. Sinh viên bây giờ đòi hỏi phải học tập, thực hành nhiều về kỹ năng sống. Thời gian biểu mỗi ngày sao cho khoa học giữa học tập, cuộc sống và mạng, nhất là vào mạng, bao nhiêu giờ dùng để check mail, để post những dòng status lên facebook hoặc chờ đợi để comment trên wall của bạn bè, bao nhiêu thời gian dành cho công

việc hữu ích trên Internet. Đêm về nhớ chú tôi vui đầu vào làm thơ, gửi gắm yêu thương về phương trời xa nơi chú.

Sáng nay chủ nhật hai đứa đã dậy muộn mà vẫn còn nằm dài trên giường ngoài sang nói chuyện. Mỹ Chi hướm giọng, hôm nay ai "ra ga" đón chú hi? Câu chuyện buồn hôm chú đi tôi đã một lần chia sẻ với Chi, thấy tôi lệ động bờ mi Chi cảm động ôm tôi vỗ về. Chi hiểu tôi lắm, vậy là một tuần đã trôi qua, hôm nay chú về tôi sẽ lại "ra ga" đón chú. Chi muốn tôi vui, bớt lo lắng chờ đợi điều "một tuần chú về rồi sẽ biết". Chi nhập vai phân công tôi đón chú, Chi đi chợ mua đồ chiều chú về họp mặt cùng vui. Vở kịch ảo với đạo diễn Mỹ Chi không thể hoàn hảo hơn được nữa.

Cả ngày tôi nằm nhà trong một tâm trạng bồn chồn ngóng đợi và lo âu, chú về rồi sẽ sao đây cái điều tôi mong đợi. Ôi người lớn dễ thương mà sao cũng khó hiểu thế, giá như chú cùng thế hệ? Hi, nhưng thế lại không phải là chú nữa còn gì để mơ. Một vài lần tôi và chú tranh luận chú khen tôi hiểu biết nhưng lại nói tôi cũng "ghê gớm". Vậy lần này tôi vẫn phải là tôi thôi. Chú ơi, "Cô đơn lạc lõng mang vô định. Người đi rồi hờ hững trái tim ta. Ôm trọn vẹn cả khối tình nhưng nhớ. Mong người về tỏ hết nỗi lòng thương..." như một thông điệp tải trước lên fb đón chú.

Hơn 12 giờ trưa chú nhập fb, bật điện thoại online cho tôi. Đang giờ nghỉ trưa tôi nằm trên giường hai mắt nhắm nghiền hờ hững đưa tay quờ điện thoại bật nút nghe và mở loa. Tôi đã dùng điện thoại online cho em gái và bạn bè vài lần nhưng với chú thì chưa vì vậy tôi cũng không nghĩ là chú. Giọng chú vang to "Chú đang ở cửa ga đây, Cẩm Tú hẹn đón chú ở chỗ nào hi? Tôi ngỡ ngàng bật dậy thốt lên được một tiếng "Chú" giọng đầy hồi hộp. Mỹ Chi cũng đâu có ngủ, nó xen vào kịp thời với đúng vai kịch của nó "Hai cháu ngó thấy chú rồi, để Cẩm Tú vào rước chú ra xe nhé". Mỹ Chi đã khuấy động căn phòng nhỏ của hai đứa. Chú hẹn buổi chiều cả nhà sẽ họp mặt và có cả bé Lưu Ly con gái chú. Chú cúp máy cuộc đón kết thúc. Mỹ Chi sôi nổi, ranh mãnh, cuộc gặp chiều nay thú vị đây. Tôi nói tùy Chi sắp xếp mà cứ thấy bồn chồn chẳng hiểu sẽ ra sao.

Đã đến nước này tôi buộc phải ra mặt lôi kéo 'đồng minh' Mỹ Chi để có kế sách ứng phó. Tôi chẳng dấu Mỹ Chi gì nữa, bộc lộ tất cả rằng tôi đã yêu, tôi đang thế nào, tôi phải thế nào, tôi không thể để mất...Chi cũng rất xúc động ôm tôi im lặng cùng với cái gật đầu đồng cảm. Thế là hai chị em ôm nhau nằm tâm sự suốt buổi chiều. Mỹ Chi đã từng yêu một anh "thầy giáo" ở cuối cấp cũng gần đủ cung bậc thăng trầm rồi chia tay khi Chi vào đại học. Vậy là Chi làm quân sư cho tôi được rồi. Chi nhận định lần đầu chú gọi online, gọi video trực tuyến là một bước tiến chứ không phải là thụt lùi. Tôi tự nhiên thấy mình có vẻ sáng suốt nên cũng đưa ra ý kiến phản biện với Chi rằng chú đang giăng vập cản. Hai đứa ngoéo tay cá cược, tôi đùa mà như thật lòng- mình chỉ muốn thua Chi thôi.

Tôi và Chi bày đặt mâm cơm khá tươm tất, đủ bát đĩa bốn người. Chiếc laptop để kê đặt sẵn chế độ chờ. Hai chị em mặc đồ các cô chú hay khen, đứng trước gương chỉnh trang "tư cách", khen nhau xinh rồi cùng cười vui tỏ vẻ tự tin.

Màn hình bật sáng, hai cha con chú xuất hiện. Ôi chú và bé Lưu Ly kia rồi, họ chẳng khác gì những bức hình chú đã đăng trên fb.

- Chú chào hai cô bé.
- Chúng cháu chào chú ạ, chào em Lưu Ly.
- Em chào hai chị ạ.
- Nhà cửa ngăn nắp hi.
- Dạ.
- Cuộc sống sinh viên thế này là lý tưởng rồi.

- Dạ.

- Hai cô bé xinh quá, hình ảnh video sống động và thực tế hơn chú hình dung.

- Dạ.

- Bày đặt tiệc đón nữa, cảm động quá ta.

- Dạ.

Mỹ Chi hí hửng nhấc chân tôi để cùng thoát khỏi thế bị động.

- Chúng cháu rất vui đón chú và em đến thăm nhà ạ (tôi nói).

- Chúng cháu ngóng tin chú từng ngày, một tuần vắng chú nhớ lắm. Thấy chú khỏe khoắn và thật phong độ. Lưu Ly của các chị xinh xắn quá. Chú đi công tác đợt này chắc thu được nhiều kết quả ạ (Mỹ Chi nói).

Thực ra tôi không đủ tự tin để nói những câu này còn Mỹ Chi lại nhập vai, ứng biến rất nhanh. Chú đưa mắt qua Mỹ Chi rồi dừng nơi tôi như gửi gắm điều gì. Chú vẫn bảo là tôi có đôi mắt huyền biết nói. Hôm nay cũng là lần đầu tôi và chú nhìn nhau trực diện như truyền cảm xúc yêu thương ấp ủ bấy lâu nay cho nhau.

- Hi, thật cảm ơn, quen biết lâu rồi, hôm nay mới thăm cũng là thiếu sót đây. Đi công tác xa chú cũng nhớ các bé, nhưng do điều kiện thông cảm nhé.

Camera của chú quay một góc 90°, rồi một góc 90° nữa lướt hết căn phòng. Căn hộ độc thân của người đàn ông với cô con gái nhỏ như chú đã mô tả nhiều lần cũng chẳng khác mấy, ngăn nắp, gọn gàng, đồ nội thất vừa đủ nhưng không sang trọng, chỉ nhiều sách trên kệ và cái đàn Organ Yamaha cho cô con gái làm tôi chú ý. Trở lại cái bàn cha con chú xuất hiện ban đầu, chú nói:

- Vậy là hôm nay ta đến thăm nhà nhau rồi nhé.

Tôi muốn nói một câu gì đó ý nghĩa mà không kịp nghĩ ra đành:

- Dạ, cảm ơn chú đã cho chúng cháu thăm nhà.

Mỹ Chi thể hiện khả năng hoạt của nó:

- Dạ, nhà chú đẹp và cách sắp xếp, bày biện đồ vật ngăn nắp, cuộc sống của cha con chú thật giản dị thanh tao, gần chú chúng cháu được học tập chú nhiều ạ.

Chú cười hiền:

- Thôi mà khen chi hoài, bây giờ mình vào tiệc mừng họp mặt hi.

Thì ra cha con chú cũng đã chuẩn bị sẵn, chỉ vài thao tác một mâm cơm khá thơm tất và chai rượu vang được bày ra. Thời công nghệ con người ta có thể làm được nhiều thứ, hai đầu nối nhớ kết nối với nhau bằng cả bữa tiệc online. Chúng tôi cùng nâng ly chúc tụng nhau, chuyện trò vui vẻ kéo dài đến hết bữa, rồi cùng đứng lên vỗ tay chào tạm biệt khi cha con chú rời khỏi màn hình. Buông đĩa, hai đứa nhìn nhau cười tươi như hoa. Tôi nói "Cảm giác mình không còn phân biệt được ảo và thật nữa". Mỹ Chi "Đáng sống thật, đời đẹp như mơ".

Chỉ mười phút sau tôi nhận được tin nhắn online của chú hẹn mười giờ gặp. Thấy tôi cười, Chi đoán ra ngay, giờ bàn tay biểu thị "tuyệt". Đêm về, phu phở nhỏ chìm vào tĩnh lặng, tôi lên fb gặp chú, ngôn ngữ online tôi thấy tự tin hơn.

- Chú ơi!

- Chú đây!

- Cháu nhớ chú.

- Chú cũng rất nhớ cháu.

- Vậy sao chú cứ để cháu buồn nhớ chú hoài.

- Lúc nào chú cũng yêu thương Cẩm Tú mà.

- Chú ơi cháu đã nghĩ về chú rất nhiều à.

- Chú hiểu và còn rất hiểu điều cháu muốn nói.

- Vậy mà sao chú lại để cho cháu phải buồn, nhớ, hy vọng, mong đợi hoài à.

- Chú biết mình có lỗi mà, hôm nay chú xin lỗi Cẩm Tú nhé, chú sẽ không để cháu vì chú mà buồn nữa đâu.

Tôi lại thấy hồi hộp, nhưng quyết phải nói bởi con tim muốn vậy.

- Chú ơi, cháu yêu chú lắm, lời nói thật lòng từ con tim cháu đấy.

- Ôi Cẩm Tú, chú cảm động lắm. Chú sợ mình không xứng với tình yêu của cháu. Đọc thơ cháu mà chú xúc động đến ứa lệ. Một cô gái trẻ trung, xinh đẹp thông minh lại rất yêu thương mình sao chú lại không mơ ước chứ. Nhưng có quá nhiều lý do cản trở điều chú muốn nên chú không thể cất lên được lời tỏ tình với cháu. Chú sẽ mãi là chú yêu thương, bạn tri âm của cháu, hãy chấp nhận vậy đi bé.

Tôi lặng người nhưng lại trấn tĩnh được ngay. Một cuộc tỏ tình kỳ lạ giữa hai chú cháu mà tôi là người muốn trao mong sao cho chú nhận. Vẫn là chú, cứ nói rồi phân tích mãi điều không thể, còn tôi cứ nói và phân tích mãi điều có thể. Tôi nhớ lời Chi phải nói làm sao cho chú tin ở sự chân thành và bản lĩnh của một cô bé tuổi mười tám dám yêu và hướng tới hôn nhân với người đàn ông đã ba mươi hai tuổi đã qua một lần lập gia đình mà mình vẫn gọi là chú. Trong tình huống như thế này phải tự mình chủ động chuyển đổi xưng hô từ chú cháu sang anh em để phá vỡ cái vật cản ngôn từ. Cảm xúc trong tôi dâng trào và thấy mình mạnh mẽ hơn:

- Em yêu anh, yêu nhiều lắm, anh có hiểu cho lòng em không.

Hình như chú cũng cảm động và rất bất ngờ khi tôi chủ động thay đổi xưng hô. Có đến một phút im lặng hồi hộp để tôi nghe chú phản hồi.

- Cẩm Tú ơi (tôi cảm được một câu buông thật chậm).

- Dạ (tôi đã nói được điều cần nói nên cũng thận trọng lắng nghe).

- Anh rất sợ làm tổn thương em và sợ cả những lời thiếu thận trọng lúc này.

- Dạ.

- Cả anh và em đều cần thêm thời gian.
- Dạ.
- Anh sẽ có câu trả lời thật trách nhiệm với tình yêu của em.
- Dạ.
- Mình vẫn là bạn tri âm hàng ngày của nhau em nhé.
- Dạ.
- Em nhớ giữ gìn sức khỏe, tập trung học tập cho tốt và luyện thơ nhé.
- Anh cũng vậy nhé, em thương anh và bé Lưu Ly lắm (tôi thấy mình có vẻ người lớn hơn).
- Mình đã gặp nhau hơn hai giờ đồng hồ rồi, đã sang ngày mới rồi.
- Dạ, em chúc ngày mới tốt lành nhé anh.
- Anh cũng chúc Cẩm Tú của anh vậy nhé.
- Dạ, em chào anh ạ.
- Tạm biệt nhé em.

Chà, một cuộc đổi vai từ chú cháu sang anh em ngoạn mục. Tôi cứ thấy băng khuâng, rạo rực rồi trần trọc nghĩ vẫn vợ mãi chẳng thể nào ngủ được.

Sớm mai thức dậy, vừa mở mắt Mỹ Chi đã hỏi:

- Thế nào?
- Anh Hải Bình, em Cẩm Tú rồi.
- Đoán chắc vậy mà.
- Nhưng chỉ mới dừng "sẽ có câu trả lời trách nhiệm với tình yêu của em".
- Đúng là một con người tư chất, tư cách, trách nhiệm, với mình cũng chẳng thích ok ngay đâu. Hi, nói chung là ổn.

Vậy là sắp kết thúc một năm học rồi. Những ngày bù đầu, chúng tôi lao vào ôn thi cuối kỳ, triển khai chương trình tình nguyện hè, tham gia giao lưu văn nghệ sinh viên ba trường và đều đặn làm thơ gửi báo hàng tháng từ khi tôi trở thành cộng tác viên mục thơ trẻ cho hai tờ báo. Anh và tôi vẫn gặp nhau vào chín giờ tối. Cả hai thân mật và tự tin hơn khi nói về chủ đề yêu. Anh không còn giọng "giáo huấn" như chú với cháu ngày nào. Anh quan tâm nhiều hơn đến việc học hành và cuộc sống hàng ngày của tôi. Còn tôi nghĩ và nói với anh bao giờ cũng nhớ hỏi thăm bé Lưu Ly. Dù thấy nhớ anh nhiều hơn nhưng đến lúc này thì tôi cũng biết mình không thể cứ tiếp tục "chủ động" tình cảm mà nên kiên trì chờ đợi câu trả lời nơi anh. Linh cảm cho tôi đứa con gái mười tám tuổi yêu lần đầu biết và tin là anh nhất định sẽ không thể từ chối tình yêu của tôi. Tuy hồi hộp một chút, tôi cứ thả hồn cho mơ mộng.

Cuộc sống cho tôi những tháng ngày êm ả, tươi vui rộn rã. Kết thúc năm nhất, cả tôi và Mỹ Chi đều đạt học lực giỏi. Chúng tôi có một tuần về thăm nhà rồi trở lại trường hoạt động tình nguyện hè. Và đúng ngày đó anh hẹn vào thăm tôi.

Vẫn căn phòng nhỏ trong ngõ hẹp, tôi thu vén dọn dẹp chiều nay khi vừa ở quê lên. Anh hẹn hai đứa sẽ đến thăm vào bốn giờ chiều và cùng ăn tối. Mỹ Chi báo lỡ chuyến xe phải chậm mất hai tiếng. Vậy là chỉ còn mình tôi xoay sở đón anh, lần đầu gặp anh sao thấy hồi hộp, lúng túng quá. Rồi lại thầm nghĩ cũng tốt, mình được hoàn toàn tự do bên anh. Tiếng chuông điện thoại réo, tôi bật dậy nghe, anh đã tới đầu ngõ báo tôi ra đón. Ngó lại mình trong gương thấy hài lòng rồi tôi tự tin rảo bước. Anh kia rồi, vừa ra khỏi xe, với bộ sơ vin lịch thiệp, trên tay là bó hồng đỏ thắm. Và anh cũng đã nhận ra tôi.

- Cẩm Tú.

- Chú.

- Chú hi.

- Hi, Anh.

Anh dang tay đón tôi trao nhanh bó hồng, tôi tự tin ôm eo ngả vào người anh, rồi khoác tay anh bước vào trong ngõ, giọng thì thầm run run:

- Em nhớ anh lắm, anh đẹp, phong độ hơn cả hình ảnh trên fb.

- Em cũng làm anh ngỡ ngàng, hơn cả những gì anh tưởng tượng.

- Nhà em đây, căn phòng yêu thương anh đã "đến thăm" một lần hi.

- Chẳng khác gì lần đến trước, cuộc sống sinh viên đáng yêu thiệt.

Anh và tôi đều nhắc đến lần trước (online video) như một kỷ niệm đẹp. Bước vào nhà, đặt nhanh bó hồng lên bàn, tôi xoay người ôm chặt lấy anh. Anh cũng quàng tay ôm ghi chặt tôi, đặt môi lên mái tóc mềm nhẹ êm thơm mùi con gái mà anh vẫn tưởng tượng trên fb về tôi. Chúng tôi đứng lặng hồi lâu để cùng cảm nhận. Anh cúi xuống hôn lên trán tôi, tôi ngược lên, bốn mắt nhìn nhau như kéo gần lại khoảng cách bao tháng ngày thương nhớ. Bờ mi nhẹ khép, đôi môi nhẹ cong chờ đợi, chờ đợi, rồi nhẹ nhàng, nhẹ nhàng anh chạm bờ môi tôi. Anh mơn man, mơn man trên cánh môi hồng, hít hà hương con gái nơi tôi, thì thầm vào tai tôi "Anh rất rất yêu em". Ôi, anh yêu, em yêu anh vô cùng, em chờ đợi câu trả lời này đã từ lâu lắm rồi. Tôi ngửa người ngắm khuôn mặt anh để lại đón nhận từ anh những nụ hôn trào sóng yêu thương. Chúng tôi cứ say sưa với hương vị yêu ngọt ngào đến khi nhận ra phở đã lên đèn mới chịu buông nhau.

Anh đi lại ngắm căn phòng còn tôi lảng xãng vào bếp sắp bữa cơm chiều rồi lại xà vào lòng để được anh yêu. Tôi ngắm anh thật lâu để được thỏa mãn ngắm mà ngắm như vẫn trong mơ. Từ lâu anh là thần tượng còn bây giờ anh đã là của tôi.

- Anh vẫn trẻ trung, phong độ như những gì em đã nghĩ về anh.

- Em chẳng chắc, người lớn hơn nhiều những gì anh đã nghĩ về em.

- Hoàng tử của em.

- Nàng công chúa của anh.

- Mình đang viết tiếp câu chuyện cổ tích, em là nàng công chúa đi tìm hoàng tử của mình. Nàng đã gặp chàng và cùng đi đến lâu đài hạnh phúc.

- Ôi, em vẫn như đang mơ, cứ như mình trên trời rơi xuống. Những ngày đầu gặp anh trên fb, miệng gọi anh là chú mà chẳng hiểu sao trong lòng em đã thấy cảm mến anh lắm. Từ cái đêm mưa mất ngủ, online "Chú ơi" em mơ hồ nhận ra mình đã yêu người đàn ông này rồi. Chẳng hiểu sao em lại có thể yêu anh mạnh mẽ và quyết liệt đến vậy. Điều linh cảm hay định mệnh đã cho em niềm tin em sẽ là vợ anh.

- Anh thú nhận đã chậm nhận ra con người Cẩm Tú như hôm nay. Em thật tuyệt vời, vừa trẻ trung, xinh đẹp, thông minh, có tâm hồn thơ, chân thành và rất yêu anh. Anh biết tình cảm của em dành cho anh "có duyên nợ nên gặp gỡ yêu thương" mà anh đâu dám mơ. Em càng muốn gần thì anh càng cố đẩy khoảng cách ra xa. Anh biết những đêm dài em đắm chìm trong nỗi nhớ anh mà chỉ biết để trong lòng "Chú thương bé nhiều, yêu bé mộng mơ". Anh đã sợ em trong trắng và mơ hồ khi yêu còn đến bây giờ lại chính là em đang thuyết phục anh tin em sẽ là vợ anh.

Câu chuyện không có hồi kết, cứ miên man, miên man từ thế giới ảo (trên fb) đến bây giờ chúng tôi đang ôm nhau như chẳng thể rời xa.

Hơn tám giờ tối Mỹ Chi đến, nó ào vào khuấy động căn phòng. Nó thật tự nhiên như đã gặp anh nhiều lần làm cho anh cũng thấy thoải mái giao tiếp. Mỹ Chi gọi chú, xưng cháu ngọt ngào, ríu rít kể chú nghe chuyện gia đình, học tập, cuộc sống hai đứa và khen tôi đủ thứ. Tôi cứ đứng quan sát và tủm tỉm cười. Tôi tự hào về anh và về cả Mỹ Chi cô bạn tốt của tôi. Tôi nhắc Mỹ Chi:

- Mỹ Chi ơi, mình mời anh ăn cơm rồi nói chuyện tiếp đi.

- Nói chuyện với Mỹ Chi anh vui quá Cẩm Tú à.

Mỹ Chi đưa mắt quan sát cả hai người:

- Chà, chà, anh em ngọt sớt rồi ta!

Cả tôi và anh đều cười. Tôi tự tin bước tới bên khoác tay anh.

- Giới thiệu với bạn Mỹ Chi đây là người yêu của Cẩm Tú.

Anh vẫn cười và đưa mắt nhìn Mỹ Chi. Mỹ Chi ứng biến rất nhanh:

- Thôi hiểu rồi, thật tuyệt vời, xin chúc mừng hai người.

- Xin phép anh từ nay Mỹ Chi gọi chú Hải Bình là anh thôi.

- Phải vậy mà em, cảm ơn Mỹ Chi đã luôn thấu hiểu và quan tâm chia sẻ với Cẩm Tú và anh bấy lâu nay. Chúc tình bạn giữa chúng ta ngày càng bền chặt hơn.

Bữa cơm tối ba người vui vẻ, thân mật, hạnh phúc biết nhường nào. Mười giờ hai đứa tiễn anh ra taxi về khách sạn nghỉ. Đêm đó tôi và Chi nằm ôm nhau hàn huyên mãi. Chi khen anh tư cách, tư chất rất đáng tin cậy, nói hai người rất hợp nhau và cả những điều tôi phải cố gắng để giữ gìn bảo vệ tình yêu mình đã có. Tôi chỉ còn biết ôm Chi thầm cảm ơn bạn thật nhiều, trong lòng dâng trào niềm vui hạnh phúc.

Sáng hôm sau anh quay lại đón hai chị em đi thăm thành phố, cùng ăn bữa trưa rồi tiễn anh ra sân bay trở ra Hà Nội. Ở nhà chờ giờ bay anh hỏi vui:

- Cẩm Tú và Mỹ Chi đã mấy lần tiễn anh đi công tác xa rồi nhỉ?

- Chà, lần này là ba rồi (Mỹ Chi gơ ba ngón tay), đều bằng khuôn quá ta.

- Lần nào cũng thấy nhớ cơ (Chi nhắc làm tôi lại bồi hồi, xao xuyến).

- Hi, lần này nhớ nhưng hồng buồn như lần trước đâu, "người ta" hồng "xa mặt cách lòng" nữa mà Cẩm Tú.

Mỹ Chi nhắc khéo vở kịch ảo lần trước tiễn anh đi công tác xa một tuần và anh đã ngắt fb làm tôi buồn nhớ anh đến khủng hoảng. Mỹ Chi cứ ồn ào vậy mà giữ được thăng bằng cho tôi. Trên băng ghế nhà chờ, tôi ngồi giữa tự tin ngả đầu vào vai anh. Anh quay sang, nắm chặt bàn tay tôi, nhìn sâu thẳm vào đôi mắt tôi, giọng dịu dàng:

- Đúng vậy mà Cẩm Tú, "người ta" hồng "xa mặt cách lòng" nữa mà.

Trong tôi dâng trào niềm vui hạnh phúc, đúng là anh đang bù đắp cho tôi. Cả anh và Mỹ Chi đều rất hiểu tôi, yêu thương và quan tâm tôi. Vậy là đã đến giờ phải di chuyển đến phòng làm thủ tục an ninh. Mỹ Chi biết tôi thoáng nét buồn bịn rịn mà vẫn cứ cười tươi như hoa, nó quay sang nói anh và tôi:

- Hai người cũng làm thủ tục chia tay đi.

- Cảm ơn nhé Mỹ Chi (anh nói).

Chúng tôi đứng dậy và rất nhanh anh xoay người ôm lấy tôi, tôi áp vào ngực anh nghe lời thì thầm từ bên tai: "Từ nay mình có nhau rồi em". Yêu anh tôi rất tự tin, lần đầu tiên trong cuộc đời người con gái giữa chốn đông người tôi dám ôm anh lại còn thấy tự hào về tình yêu của mình và cứ muốn vậy mãi không rời anh. Mỹ Chi đúng là biết chia sẻ niềm vui hạnh phúc của hai người. Nó kiên nhẫn chờ đợi đến người cuối cùng rời phòng chờ rồi mới nhỏ nhẹ nhấc:

- Thui mà hai người, vài giờ sau mình lại gặp nhau mà.

Bao giờ nói về gặp nhau trên fb nó cũng pha hài một chút mà rất đúng lúc, rất đúng tâm lý mong đợi của tôi. Tôi buông anh và ngắm khuôn mặt người tôi yêu thương tươi cười mãn nguyện tự tin hạnh phúc. Anh quay sang Mỹ Chi:

- Cảm ơn nhiều nhé, em thật tốt và thật tâm lý. Đúng là mình xa mà không xa, về đến Hà Nội anh sẽ điện ngay cho hai chị em.

Anh dắt tay hai đứa đi thêm một đoạn nữa cho đến khi khuất phòng chờ.

Hai chị em trở về nhà, ngồi bên Chi trên taxi mà tôi chỉ nghĩ về anh thôi. Anh vừa xa mà sao đã nhớ đến vậy. Nhớ vòng tay ôm, nụ hôn yêu, lời thì thầm bên tai và ánh mắt anh âu yếm...Ôi sao mà cứ thấy băng khuâng, xao xuyến, bồi hồi lắng mãi cảm giác khát khao anh. Chi quay sang, nó huơ bàn tay lên trước mắt tôi:

- Tỉnh đi nàng, chìa khóa thiên đường nắm giữ rồi còn mơ màng chi hi.

- Nhớ.

- Tính xem chiều tối nay nàng định khao gì đây ta!

- Bún chả Hà Nội nhé.

- Hiểu rồi, lát nữa mình về ăn tối là chàng lại đến liền mà.

Tôi ngả đầu vào vai Chi, tay nắm chặt bàn tay nó mà thấy lòng ấm áp.

Vừa vào nhà tôi bước nhanh đến ngắm bình hoa hồng anh tặng sắc màu vẫn còn tươi rói. Từ tối qua đến giờ Chi cứ khen anh hoài.

- Bình pha lê và mười tám bông hồng thắm đều rất đẹp, rất ý nghĩa, biểu tượng cho tình yêu chân thành trong sáng và nồng cháy của chàng dành cho nàng vừa tròn mười tám tuổi hoa.

- Ôi, hiện thân tình yêu của tôi đây.

- Hi, nàng cứ thỏa sức ngắm đi, ời cuộc sống mến thương!

Buổi chiều anh gọi điện báo tin đã về nhà, cảm xúc chuyến đi thật đặc biệt, chuyện bé Lưu Ly rất thích búp bê hai cô gửi làm quà. Anh nhắc hai chị em giữ gìn sức khỏe để còn học tập và làm thơ...Mỹ Chi nháy mắt, tôi đưa máy cho nó.

- Anh nghe Mỹ Chi nói chuyện nè.

- Chúng em đang ăn món bún chả Hà Nội ở đất Sài Gòn mà anh thích đấy, từ lúc về đến giờ Cẩm Tú cứ ngồi ngắm hoa, bản thân nhớ anh hoài.

- Mỹ Chi ơi em tốt lắm, có em bên Tú anh yên tâm rồi. Em nói món bún chả Sài Gòn mang hương vị Hà Nội anh lại thèm, mong sớm quay lại.

- Cẩm Tú nó hông chịu đâu, từ nay anh phải vào hàng ngày hi!

- Có lẽ vậy, anh hứa.

Cả tôi và anh đều hiểu điều đó thực hiện được bởi bấy lâu nay chúng tôi đã biết thích ứng, hòa quyện cảm xúc của mình giữa thế giới ảo và thực trong tình yêu xa. Mùa Hạ Sài Gòn nhớ anh, thêm cái cảm giác được ngồi trong quán nhỏ, nhâm nhi ly sinh tố, ngắm nhìn những hạt mưa rơi lãnh đăng giữa phố xá ồn ào, náo nhiệt để thanh thoi bước giữa cuộc đời có anh.

Anh xa mà chẳng xa, ngày ngày bên tôi, những nụ hôn yêu nồng cháy, vòng tay ôm xiết nồng nàn. Anh là bờ vai vững chãi, yêu thương, dịu dàng, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nâng bước chân tôi. Chúng tôi dõi theo nhau, đi tới đâu cũng như có nhau trên mọi nẻo đường đất nước. Những chuỗi tin nhắn dài lê thê nhớ và yêu, những cuộc thoại miệt mài đến hết dung lượng. Từ Cà Mau, Côn Đảo, Vũng Tàu đến Sài Gòn, Đồng Tháp, An Giang, Đà Nẵng, Hà Nội, Cao Bằng, Phú Thọ, Hải Phòng ...anh ở đâu tôi ở đó cùng cảm nhận. Những con phố, nẻo đường, ghé đá công viên, quán cafe, một góc vườn nhà... hằn dấu cuộc thoại, bồi hồi nhớ lại mỗi lần đi qua. Hình ảnh anh và tôi đến với nhau từng ngày, bao địa danh có mặt, lẫn ảo vào với thực. Chúng tôi tự tin, không hề dối lòng, ngày càng yêu nhau say đắm.

Những vần thơ yêu nối tiếp tháng, ngày, chắp cánh tình yêu bay cao, bay xa. Trên fb của tôi và của anh có rất nhiều bạn thơ. Bạn thơ tri âm thơ thật tuyệt, cảm thơ, chia sẻ thơ là niềm vui mỗi buổi tối của cả hai với bạn bè. Chúng tôi có rất nhiều bài thơ chung, lồng cảm xúc vào nhau. Anh rất thích hồn thơ trong sáng của tôi, tôi cũng học được ở anh cách thả lỏng tình trong thơ.

- Anh yêu Cẩm Tú một, yêu hồn thơ Cẩm Tú hai.

- Ừ, em ghen cơ, sao anh lại yêu thơ em hơn em chứ.

- Cẩm Tú ơi anh thật hạnh phúc. Em xinh đẹp, tâm hồn đẹp, thơ hay lại rất yêu anh, tất cả hòa quyện vào một Cẩm Tú tri âm, tri kỷ cùng anh.

-Em cũng thấy mình thật may mắn gặp "chú ời" đêm mưa hôm nào, phải chăng "duyên kỳ ngộ mà gặp gỡ tương phùng", ngày thêm yêu anh.

Tình trong thơ, thơ và đời hòa quyện, thơ chắp cánh cho tình thăng hoa. Cảm xúc yêu đầu ôi đẹp biết bao. Tôi cảm anh từ thơ anh để "nỗi nhớ hong vàng sắc nắng", mơ "vòng tay ai ôm trọn nàng thơ", xa anh "chiều

về trên bến ngăn ngo" cho cô bé Cẩm Tú "ngóng băng quơ một hình bóng". Anh cảm tôi từ thơ tôi " hai phương trời cách trở, có duyên nợ gặp gỡ yêu thương", thương cô bé "giờ này đã ngủ yên hay thao thức đắm chìm trong nỗi nhớ". Khát vọng yêu bùng lên trong tôi "Em vượt thời gian để đến với anh; Em vượt không gian, ngược chiều gió thổi; Em vượt lòng mình tìm về nông nổi; Em lãng du vô định cánh chim trời". Khát vọng yêu bùng lên trong anh "Anh vượt bon chen tìm cỗi chơi vơi; Anh vượt trái tim hồ hững với đời; Anh vượt anh và vượt cả bầu trời; Anh đánh thức mình, gọi nhớ nhung em". Và chúng tôi đã yêu trong hòa quyện tận cùng nhịp đập con tim cho ngọt ngào giấc mơ hồng mùa Hạ "Khi em nói nuôi giấc mơ hồng. Được ấp ủ trong lòng con trẻ. Con gọi anh là ba anh nhé. Cả hai cười, hạnh phúc trào dâng".

Anh và tôi đã trao đổi rất kỹ về dự định tương lai. Anh đã có bằng Tiến sĩ luật sẽ theo chương trình học bổng hai năm tại đại học Harvard (Hoa Kỳ) lấy bằng Thạc sĩ Quốc tế học. Khi về nước anh chuyển vào Sài Gòn công tác để gần tôi. Cả hai động viên nhau cùng cố gắng dưỡng niềm tin, nuôi giấc mơ hồng. Chúng tôi đã biên tập xong tập thơ lấy tựa là "Giấc mơ hồng" làm kỷ niệm một năm tình đầu của tôi, dự định sẽ xuất bản trước khi anh bay sang Mỹ học tập.

Tháng ngày trôi qua, yêu xa mới biết thật nhiều thử thách. Đôi khi tôi cũng thấy trống vắng bởi thiếu anh ở bên, thêm một nụ hôn yêu, vòng tay anh như ngày nào. Cảm xúc yêu xa yêu đến nao lòng, nhớ xa nhớ đến cồn cào gan ruột.

- Anh bay vào với em đi, em thèm hít hà hơi thở, thèm nghe nhịp tim anh.

- Anh sẽ cố gắng, kiên nhẫn nhé em, thương Cẩm Tú của anh nhiều mà.

Khát khao thì nói vậy, rồi cũng hiểu anh không thể bay vào hàng tháng. Anh hẹn cuối tháng sáu sẽ vào Sài Gòn thăm tôi trước khi đi Mỹ.

Yêu thì ghen, tôi nhạy cảm với những cô sinh viên anh khoe học giỏi, nghèo vượt khó. Anh cũng ghen ghen vậy khi thấy xuất hiện những bức ảnh có các bạn trai bên tôi trên fb. Một năm trôi qua lắng lại những gam màu yêu sáng, tôi.

Vậy là một năm đã trôi qua. Tháng tình nguyện hè thật nhiều trải nghiệm. Thâm nhập cộng đồng, thăm hỏi người già, tìm hiểu cuộc sống bà con, tham gia việc đồng áng, vệ sinh làng xóm, giao lưu văn nghệ, dạy lũ trẻ tiếng Anh,... Nhịp sống rộn rập, rộn rập, say sưa, cảm hứng. Tình bạn, tình yêu xốn xang, nắng chiều bên dòng sông êm ả, làng quê thanh bình, cảnh đẹp hữu tình thật nên thơ. Đòi ngọt ngào vậy bỗng có giọt đắng lẫn pha. Căn phòng rộng và mở với một dãy giường kẻ liền. Trưa hè oi ả, tôi vô tư, thấy mệt mỏi vừa ghé nằm là thiếp đi. Mấy đứa con trai thách nhau ai có thể nằm kề Tú. Rồi chàng Thắng liêu lĩnh làm thật, cũng vờ say sưa nhắm nghiền mắt vòng tay ôm hờ eo tôi. Khi mấy đứa đang bấm máy thì thầy Khoa phụ trách đội tình nguyện xuất hiện. Thấy ồn ào thầy quát lên một câu làm cả Thắng và tôi giật mình bật dậy. Thầy quát khe, đánh giá ý thức và bắt họ kiểm điểm. Dù đã xóa hết ảnh và chuyện chỉ dừng lại ở đó tôi vẫn thấy tủi, nghĩ mình là con gái phải chịu thiệt thòi. Thắng cùng quê tôi, sau lần đó cứ bám riết lấy tôi đòi yêu, đòi cưới.

Chẳng ai như tôi, không biết dối lòng chuyện buồn vậy tôi đem cả lên zalo chia sẻ với Bình. Bình nửa đùa, nửa thật:

- Để cho người ta ôm ư, ghen.

- Anh nói em để cho người ta ôm ư?

- Hi, anh đùa!

- Anh làm em ức chế quá à.

- Anh xin lỗi Cẩm Tú yêu.

- Anh hông thương còn chọc em.

Chuyện vậy, nhắn tin qua lại mất vui. Thi thoảng về sau Hải lại trêu tôi câu "để cho người ta ôm, ghen" vậy. Phải chăng trong anh đã gọn.

Một lần tôi gặp và kết bạn thơ với Chính, một anh chàng Hà Nội đẹp trai hay thơ. Đó là lúc tôi mất điện thoại vừa thay máy mới đang tìm cách liên lạc lại với người yêu mà mãi vẫn chưa được. Tôi chia sẻ hoàn cảnh của mình, Chính cảm thông và xin được làm bạn tri âm. Hai người kết thân rất nhanh, anh ta luôn tìm cách gợi mở và tôi đã thật thà chia sẻ những kỷ niệm đẹp về tình yêu của mình. Sau ít ngày Chính tỏ tình với tôi. Tôi nói đang rất yêu, anh ta ghen tỵ "sao người đó may mắn đến thế". Thật tồi tệ là anh ta đã quá cảm tôi, tìm cách ăn mảy tình yêu nơi tôi. Một buổi tối có một cuộc gọi từ máy lạ, giọng Hà Nội hết giọng Hải Bình, tôi không phân biệt nổi. Tôi mừng quỳnh ngờ người yêu mình mà trào dâng cảm xúc yêu thương. Chính đã nhập đúng vai, nói những điều tôi cần nghe, ôm tôi, hôn yêu nồng nàn. Hai ngày sau vẫn số máy đó, anh ta lại gọi. Tôi vừa hỏi sao từ số máy này em không tìm lại được fb, zalo anh? Có lẽ lúng túng không kịp ứng biến nên anh ta đã im lặng. Tôi hỏi "anh yêu đâu rồi", Chính trả lời "anh yêu đây rồi". Tôi giật mình thấy lạ, đây không phải Hải Bình của tôi. Tôi quá quen với hai từ "anh đây" Hải Bình trả lời rất nhanh khi nhắn tin. Tôi quát lên "Chính phải không?". Thấy tôi phát hiện ra và giận dữ Chính vội lộ diện xin lỗi mãi. Tôi thật thất vọng với Chính nhưng bản tính thương người nên lại bỏ qua.

Sau gần nửa tháng tôi cũng kết nối lại được với Hải Bình. Tôi yêu, tôi nhớ anh vô cùng, bao chuyện dòn nén cả hai tâm tình chia sẻ hết đêm. Chuyện về Chính làm anh rất buồn, tôi xin lỗi mãi anh cũng chẳng nguôi. Anh phân tích làm tôi rất thấm về cái lỗi tôi đã kết bạn dễ dãi, tri âm dễ dãi, bị lừa dễ dãi để rồi thứ tha dễ dãi với người không xứng làm bạn mình. Tôi quyết định chặn fb Chính.

Lần thứ ba đến lượt Vương. Tôi lại phải trả giá vì cái sự thật thà đem khoe anh chuyện Vương tán tỉnh bóng gió sẽ cưới tôi làm vợ. Ba Vương và Ba tôi là chỗ thân tình nhà cùng khóm phố có ý ghép cho hai đứa. Khi tôi ra trường sẽ về quê lập nghiệp. Vương được cưng chiều mãi mê chơi bởi không chuyên tâm làm ăn, Ba má thấy Vương thích tôi có ý nhờ tôi gần gũi khuyên bảo. Chuyện chỉ có vậy, nhưng tôi biết anh nhạy cảm lắng nghe và thoáng buồn.

Tôi rất tự hào về anh về tình yêu của mình. Anh rất yêu tôi, thương tôi, tôn trọng lắng nghe tôi, chỉ bảo tôi kinh nghiệm trường đời, cách đối nhân xử thế. Anh tự trọng, nhưng bản tính có phần khắt khe với chính mình. Điều đó cũng dễ hiểu với một người đàn ông 32 tuổi đã có một đời vợ và hai đứa con nay đặt cược đời mình vào một cô bé 18 tuổi. Anh đã chấp nhận yêu tôi thật khó khăn và có lẽ chấp nhận tôi làm vợ còn phải cần nhiều trải nghiệm thực tế khắc nghiệt nữa. Anh làm theo cách của mình rồi xa tôi tới ba lần. Yêu anh đến thế tôi đâu đủ sức chịu đựng. Anh đã thất bại, sót sa tôi, yêu thương bù đắp gấp bội. Tôi cũng thấm thía hơn giá trị tình yêu hạnh phúc có anh.

2. NGHIỆT NGÃ

Tôi đã bật khóc ngay khi chấp bút những dòng ngiệp ngã này. Chỉ cần anh xướng cái tên "Cầm Tú tháng trước, tháng này" là tim tôi đã nhói đau, lệ rơi thấm ướt tình sâu, sót sa đau đớn. Tháng sáu tôi đã thành người khác.

Bữa đó tôi qua bệnh viện Hồng Hoa khám bệnh đang lơ ngơ chưa xác định được lối tới phòng khám thì gặp một người đàn ông trạc tuổi 40 khoác áo Blue trắng cổ đeo ống nghe. Ông đã tận tình chỉ dẫn tôi đến tận nơi. Khi trở ra tôi lại bắt gặp ông trong hành lang nên ghé cảm ơn lần nữa. Theo chỉ dẫn của Bác sĩ tôi phải theo dõi bệnh và tái khám. Ba ngày sau quay lại thì tôi đã quen ông. Ông tỏ ra quan tâm thăm hỏi bệnh tình, tư vấn thêm về thuốc điều trị cho tôi. Chỉ độ một tuần sau nữa tôi và ông đã kết giao tri âm. Tôi cũng chưa quen thân ai nhanh đến như vậy nhưng cả hai đều thấy nhẹ nhàng đón nhận. Ông là lãnh đạo bệnh viện, khi biết tôi là sinh viên ngành Y ông đã tư vấn cho tôi về những dự định khi ra trường và hứa sẽ nhận về bệnh viện nếu tôi muốn. Tôi thấy mình thật may mắn. Được ông tin cậy tôi cũng tự tin chia sẻ với ông về mối tình đầu và rất tự hào về tình yêu của mình. Ông lắng nghe rồi lắc đầu chẳng hiểu cảm thông hay bất mãn.

Tôi chẳng giấu Hải Bình của tôi điều gì, còn như hãnh diện được làm bạn tri âm với chú, một ông phó giám đốc bệnh viện lớn ở Sài Gòn. Tôi nhờ anh tư vấn thêm hiểu biết về tri âm, tri kỷ và nói "chú quý em như người thân". Rằng tôi và chú thường cùng cafe, thậm chí có tuần tới ba lần; chú ấy rất quan tâm chăm lo cho em đủ thuốc bệnh, còn gửi mua tận bên Singapo thuốc quý về cho em. Rằng chú ấy sống rất tình cảm, nhắn tin đều đặn hàng ngày. Tôi còn nói với anh thấy vui khi chú nhắn tin "nhớ", thấy thích khi được chú tặng quà, cho tiền tiêu.

Anh hỏi tôi có thấy thích ông ta không, tôi chẳng ngần ngại trả lời thích vì chú ấy phong độ, đẹp trai. Một lần tôi lại khoe "bạn em" sắp hạ cánh xuống sân bay Nội Bài, Hà Nội" đi công chuyện bí mật gì đó ở phòng khám bệnh viện Hồng Hoa. Anh hỏi ông ta cần gì ở tôi, tôi đã kể anh nghe tất cả. Chú ấy đã yêu và trắc trở để rồi chia ly. Tình si cứ đeo đuổi hoài qua năm tháng mãi chẳng thể quên. Khi gặp em chú ấy đã rất ngạc nhiên sao em có nét hao hao giống người đó, rồi chú ấy nói chú cháu có duyên mà gặp nhau như gặp được tri âm. Em hứa là tri âm sẽ giúp chú vượt qua vãn nạn tơ vương. Tôi cứ hồn nhiên khoe hết với Hải Bình. Anh đã cảnh báo tôi phải thận trọng mối quan hệ tình cảm này bởi nghe qua đã thấy không bình thường. Tôi "dạ" để anh yên lòng mà vẫn cứ vô tư nghĩ mình đã có anh, nay lại có chú những người thật tốt với mình. Vậy là cuộc đời mình đã bước vào trường đời thật nhiều may mắn. Một đêm tâm sự zalo, chú hỏi tôi:

- Sao con lại hông hỏi chú về mối tình đầu?
- Hôm nay con nghe mà.
- Bữa trước con khoe, chú lắc đầu con nghĩ sao?
- Con biết chú khó chia sẻ.
- Là bạn tri âm có trách nhiệm, nếu chú phản đối thì sao?
- Con sẽ lắng nghe và nghe cả con tim mình nữa.
- Một mối tình ảo với một hoàn cảnh xa vời sao con chịu đựng nổi?
- Con chấp nhận và rất hạnh phúc mà.
- Cả một năm con mới được gặp người mình yêu một lần?
- Con vẫn hạnh phúc mà.
- Con xem anh ta đã dành những gì và làm được những gì cho con?
- Chú ơi, con sẽ phải làm gì lúc này, hai đứa đang rất yêu nhau mà.
- Hãy dùng một phép thử để kiểm chứng xem sự chung tình.
- Là gì chú?
- Chia tay mạnh mẽ và dứt khoát thoát ra khỏi ảo ảnh để sống với thực tế. Chú đã tình si và đã phải chia tay nhiều lần để giải thoát cho nhau.

Trời ơi, lần đầu tôi nghe vậy mà lại từ miệng con người tôi đang nể trọng. Tôi hứa lắng nghe chú và suy nghĩ thêm việc này. Giá mà chú hiểu tình yêu của tôi, cảm thương đồng hành chia sẻ với tôi thì tốt biết mấy. Xa anh ư, chỉ cần nghĩ thôi tim tôi đã nhói đau. Tôi đã có anh, tin yêu vô cùng và đến lúc này vẫn không nghĩ tình mình là ảo. Chẳng lẽ tôi đã phân tâm không còn coi Hải Bình là người đáng tin cậy nhất. Sao tôi lại không đủ tự tin để tự mình quyết định tình yêu hạnh phúc của mình. Chú nói phép thử, nếu Hải Bình không vượt qua được cú sốc thì chú thua "giấc mơ hồng" của hai người. Nếu Hải Bình nhẹ nhàng

chấp nhận thì con chẳng nên hối tiếc. Đáng sợ thật, nghiệt ngã đến vậy ư? Tôi nói chính con cũng không thể xa Hải Bình vì con rất yếu đuối. Chú nói, cho Tú mượn "bờ vai", tìm tôi lại nhói đau, ôi cả năm nay tôi chỉ có bờ vai của Hải Bình mà thôi. Thực ra tôi hiểu chú chỉ nói vậy theo kinh nghiệm trường đời nhưng tôi cũng thấy ngại phật ý niềm tin của chú đặt nơi tôi. Tôi đã trắng đêm buồn đau nghĩ về sự ly tan có thể sẽ được quyết định bởi ngày mai. Tôi mơ màng ôm Hải Bình khóc nức nở.

Tôi và anh đang rất yêu nhau, mới ngày qua thôi, tôi và anh còn đang dồn sức hoàn thành video kỷ niệm một năm yêu, mới ngày qua thôi, tôi và anh còn đang háo hức chờ đợi ngày anh bay vào. ..Vậy mà, chiều nay một ngày đầu tháng sáu.

- Mình chia tay thôi anh, em kiệt sức rồi.

-

Có lẽ anh đã sốc vì không thể tưởng tượng nổi sao lại thế này. Nửa phút tĩnh tâm rồi anh cũng buông dòng tin nhắn.

- Em đã quyết định rồi ư?

- Dạ (tôi lạnh lùng).

- Người ngoảnh mặt... Ừ thôi,...Cứ khép lòng lặng lẽ bước đi.

Tôi hình dung ra Hải Bình run rẩy, thất thần, choáng váng ngã quỵ. Anh biết cũng chẳng còn gì nói thêm được nữa khi tôi phũ phàng đến vậy. Một năm yêu thương ngập tràn kỷ niệm đẹp nhưng nhắc mà làm chi lúc này, muốn nói gì cũng trở thành vô nghĩa. Anh chỉ còn biết chặn hết kết nối, nén đau vào lòng.

Một tuần trôi qua vừa hận vừa thương, đâu dễ quên ngay được tôi, anh đã kết nối lại và nhắn tin cho tôi. Tin nhắn kéo dài mấy tiếng đồng hồ tôi vẫn giữ giọng lạnh lùng "hãy tha thứ cho em, mình phải dừng thôi". Tôi báo cho anh biết sắp đến giờ hẹn gặp bạn trai mới. Tôi đang bóp nát tim anh mà như dừng dừng chẳng thấy. Tôi nói với anh từ nay mình trở về "quan hệ chú cháu" và hẹn chú, sau gặp bạn trai về sẽ nhắn tin tiếp. Anh cảm nhận tôi chẳng còn một phần trăm nào Cẩm Tú của anh. Tôi cũng chẳng bản lĩnh, chẳng biết mình là ai nữa.

- Chú ơi.

- Chú đây.

- Cháu về rồi.

- Chúc mừng tình yêu mới Cẩm Tú.

- Chỉ mới là những lời hò hẹn chung chung thôi chú.

- Hai người sẽ đến với nhau nhanh chứ?

Bức ảnh tôi chụp cận khuôn mặt gửi cho anh còn rõ nét phấn son của cô gái mãi nguyện vừa qua cuộc hò hẹn bạn trai lần đầu. Có lẽ anh đã chết lặng vì đau.

- Chú hãy quên cháu đi, coi như Cẩm Tú chết rồi.

Đáng cay, nghiệt ngã tận cùng với anh. Chú "tri âm" thì cứ bám riết lấy tôi động viên, an ủi tôi rồi sẽ qua, chỉ cần nửa tháng Hải Bình cũng sẽ quên tôi. Chú nói nhưng tim tôi cũng chẳng nghe, từng đêm, từng đêm

vắng anh tôi đã khóc, khóc đến hao gầy...Tôi chẳng dối lòng được mãi, sót sa đông đầy, đêm nay tôi muốn nhắn tin anh vừa khi tin anh đến.

- Con nhớ chú quá, đêm nay con nhớ vô cùng. Trên đời này thật sự hông có một người nào thương yêu con vô điều kiện như chú cả... không ai chăm sóc, lo lắng cho em từng chút, từng chút như anh cả (tôi chuyển xưng hô).

- Ui, Cẩm Tú, con đang yêu mà.

- Yêu ư, hông phải là yêu mà là trái tim em đang bảo tồn cho chính mình. Những đêm dòng mắt ngủ, tâm tư trối dậy em thật xấu hổ và tự trách mình mù quáng. Chẳng có phép thử nào hết, giả dối và nguy hiểm. Nếu như em không thích người ấy, không sùng bái người ấy và quá tự tin vào cái tương lai giắt vàng người ấy về thì liệu em có đủ bản lĩnh "mượn bờ vai" người ấy chà xát trái tim anh, hủy hoại tình yêu của mình? Em hiểu anh đã tổn thương đến mức nào, em đã sai.

- Anh đau bởi cách em chia tay vội vã và rất lo sợ em mơ hồ sẽ...

- Em hiểu và luôn dằn vặt. Đọc tin nhắn anh mà nước mắt trào tuôn, em vẫn cố gắng, cố gắng đến mức em hông thể cố gắng được nữa và đã thua trái tim mình. Em chỉ muốn mượn người đó để có thể mạnh mẽ nhưng nửa tháng trời ly tan, cái "bờ vai" kia cũng vô nghĩa với em.

- Em đã thuộc về người đó mà?

- Em đã nói em không thuộc về người đó. Em luôn tỏ ra lạnh lùng để anh thấy bất mãn với em như phép thử mà người ấy muốn. Em và anh ta hông có gì hết, anh ta nói em hãy xem như người thân, em gọi người ta là chú, chỉ có vậy thôi.

- Hôm trước nghe em nói sẽ quên hết, anh rất buồn.

- Em là tiên ư, sao nói quên là quên hết. Em đâu có thể nói xa là xa anh ngay được, em sẽ chết nếu như không gặp lại được anh nói tiếng lòng. Em đã có phút giây yếu mềm và làm lỗi, xin anh rộng lượng thứ tha cho em.

- Anh cũng đâu có thể quên được Cẩm Tú, anh đã rất đau khi mất em.

- Em muốn mãi ở bên anh, đừng xa em nữa nhé.

Đêm yêu thương bù đắp Hải Bình, Cẩm Tú gặp lại rồi cũng trôi qua, vết thương lòng lại nhói tim anh. Những lời tự sự của tôi đã gieo vào lòng anh nỗi ám ảnh ghê gớm. Sao tôi lại bất lực, nhỏ bé, ngu ngơ giữa hai người đàn ông tôi coi là thần tượng để sự tình dẫn đến thế này. Thương anh vô cùng và tôi cũng thấy sót sa vô cùng.

Mặc dù Hải Bình của tôi vẫn là số một hàng ngày. Nhưng nay đã có ông chú "tri âm", đâu chỉ riêng anh như trước. Thói quen tôi gặp anh sau bữa trưa và sau bữa tối lặp trùng với chú từ ngày gặp. Tôi ra khỏi nhà đâu chỉ có việc đi học, chủ thích cafe là gọi tôi liền, tôi chẳng dễ chối từ. Trước đây tôi thường nói với anh, nếu không có anh trên fb và zalo tôi cũng mất hứng nay vắng anh tôi vẫn phải lên đều bởi còn chú. Tôi đâu dễ thoát được sự đeo đẳng của ông chú "tri âm". Anh vì công việc không lên được, nhớ tôi ghé nik thấy đèn sáng lại nghĩ ngợi...ôi tôi hại Hải Bình của tôi rồi. Ám ảnh đeo bám anh vào những cuộc thoại, chat zalo ngày đêm với tôi mà nhân vật thứ ba là chú "tri âm" luôn xuất hiện.

- Hải Bình ơi, đúng là có một "Cẩm Tú tháng trước" trong sáng vô tư dồn hết yêu thương cho anh một thời đã qua. Cẩm Tú tháng này đã quá sai, em hứa sẽ mãi không lặp lại nữa. Em yêu anh nhiều lắm mà.

- Tú nè, em vẫn là em mà. Chú "tri âm" của em nói đúng đấy, chỉ có chú ấy "thực" mới giúp được em thôi, còn anh vừa xa vừa ảo để em thiết thời đủ điều.

- Sao anh lại nói vậy chứ, muốn đem sánh anh và chú ấy để em lựa chọn ư. Chú là chú, anh là anh mà, sao anh ác vậy, làm tim em đau rui nè.

- Anh vô cùng xin lỗi, điều anh lo lắng còn lớn hơn nhiều, em có hiểu không?

- Em hiểu "ông xã", em tin và nghe anh hết.

- Chẳng ai "tri âm" với nhau nhanh đến vậy, chẳng ai vô tư ban phát dễ dãi đến vậy, chẳng một ông xếp lớn nào đổi hơi bỏ thời gian vàng ngọc cả ngày đêm cho một cô bé sinh viên nếu như không có mục đích. Ông ta đã gài bẫy và cho em mượn "bờ vai" tự tay phá nát tình yêu của mình rồi đấy.

Tôi hứa sẽ nghe anh hết và không dễ dãi cho ông ta thực hiện ý đồ xấu với mình. Tôi cũng ngỡ ra rất nhiều điều anh chỉ bảo và hứa chỉ tập trung vào học. Hình như anh không thể yên tâm nên tin nhắn cứ dài lê thê mãi không dứt ra được khỏi chủ đề này. Cảm giác lo lắng đọng lại trong anh, mệt mỏi cũng đọng lại trong tôi sau những lần chat kéo dài. Ôi, không phải chỉ anh mà cả tôi nữa ước được trở về Hải Bình - Cẩm Tú yêu thương tháng trước.

Chiều nay chú "tri âm" vời cafe, tâm trạng tôi không tốt mà vẫn ngại từ chối. Sự việc qua rồi tôi cũng chẳng dám trách chú. Lỗi tại tôi hết tôi phải nhận đau về mình. Tôi nhận ra là chú cũng ích kỷ "chiều tôi nhưng thích áp đặt". Chuyện tình yêu tôi khoe chú đã không đồng tình. Chuyện chia tay nghe chú mà tôi đã rất đau khổ. Chuyện tôi quay trở lại với Hải Bình rồi cũng chẳng được chú lâu, chú tỏ thái độ không hài lòng. Ngồi đó hàng tiếng đồng hồ chỉ để nghe chú phán về chuyện chia tay. Tôi đã lơ mơ nhận ra sự quan tâm thái quá của chú mà không thoát ra được. Chú tìm đủ lý lẽ để thuyết phục rằng người tôi yêu không xứng với tôi, tôi phải chia tay thế này, thế nọ. Thấy tôi buồn, lặng im chú hạ giọng:

- Chú thương nên không muốn Cẩm Tú kéo dài khổ đau.

- Thui được rui, chú yên tâm con sẽ bình tĩnh giải quyết (tôi buồn lắm).

Tôi giải thích với Hải Bình là tôi cần chú bởi sự nghiệp và cần anh bởi tôi không thể thiếu anh. Một lần nữa vì quá tin vào cái tương lai giắt vàng chú tô vẽ mà tôi một cô sinh viên trẻ dại khờ lại làm theo. Để giữ được anh tôi buộc phải cần anh giúp sức đối phó với chú. Tôi sao chụp nhanh đoạn chat của chú với tôi cho anh xem, chú viết "...T (bây giờ chú gọi tên tắt của tôi không gọi con như ban đầu) phải mạnh mẽ, dứt khoát, T không được mềm lòng...". Tôi lại cố giải thích rằng đây chỉ là cách để em bảo vệ danh dự, tạo lập chỗ đứng trong thế giới mới của ông ta sau này. Tôi xóa kết bạn với anh trên fb, nhờ anh nhắn vào zalo tôi dòng tin "mình chia tay nhé em" vờ đã chia tay, rồi chụp nội dung chuyển ngay cho chú. Tôi biết việc này với anh thật chua chát và chẳng hề dễ dàng mà còn đọng lại nhiều liên tưởng nhức nhối về mối quan hệ thật khó hiểu giữa tôi và chú. Áp lực giằng xé vô cùng khi tôi đang dối lòng bởi tôi cần cả hai người chứ không phải chỉ mình anh mà anh lại rất nhạy cảm. Có lẽ tôi sẽ phải ân hận, day dứt suốt đời vì cái việc làm giả dối, ngu ngốc xoáy vào tim anh của mình.

Tôi lê gót về nhà, lòng trĩu nặng, tâm trạng đầy hoang mang. Mở zalo ngập tin nhắn anh vẫn sót sa đọng đây. Anh lại đòi co, tôi gần như kiệt sức, òa khóc nức nở...chụp vội bức ảnh gửi cho cả hai người rồi tắt máy.

Một ngày nữa trôi qua, gần anh mà như cách xa biên biệt. Tôi ngỡ ra lời anh từ khi gặp ông ta tôi đã thành người khác. Ông ta muốn tôi chia tay anh thì nay ông ta đã đạt được mục đích. Tôi còn bên ông ta tiếp tục sai lầm đến bao giờ nữa. Tôi đã giết chết tình yêu của mình. Ê trẻ, bé tắc, thất vọng, nhục nhã quá Hải Bình ơi.

- Em đã rất cố gắng trở lại với anh để chuộc lỗi chia tay phũ phàng nhưng có lẽ không thể được nữa rồi. Lỗi tại em hết, em đâu còn xứng đáng với anh nữa.

- Mình hãy cùng tĩnh tâm lại đi em.

.....

Tôi kiệt sức là đi trong cơn mê ngủ. Sớm mai tỉnh dậy nhận tin nhắn anh đồng ý chia tay. Có lẽ hoàn cảnh đã dồn anh đến bước đường cùng, tìm đâu trai lại. Tôi chỉ còn biết khóc, khóc hoài, khóc mãi qua ngày dài đến đêm thâu xót thương cho cả hai. Giới hạn của sự tận cùng đau người ta thường bùng tỉnh.

3. Vĩ thanh

Đêm yên tĩnh Cẩm Tú gặp Hải Bình lần cuối.

- Hải Bình ơi, hãy cho em cơ hội cuối là Cẩm Tú trọn vẹn bên anh. Mình hãy quên hết đi anh, chỉ còn hai ta và bầu trời xanh với giấc mơ hồng.

- Anh cũng rất muốn có Cẩm Tú yêu thương vỗ tay khi con tàu rời bến...

- Em nghĩ mình vẫn đang là cô bé Cẩm Tú yêu thương bên anh ngọt ngào.

- Anh nghĩ mình vẫn đang là Hải Bình bên nàng thơ yêu như ngày nào.

- Anh đã yêu em Cẩm Tú ơi như chưa từng được yêu.

- Em chưa yêu khát khao trao cho Hải Bình của em thật nhiều.

- Anh mãi mong được ở bên nàng thơ Cẩm Tú diễm kiều.

- Em nói yêu Hải Bình, yêu mãi mãi, đời đời, kiếp kiếp.

- Em ơi, mình vẫn ngày nối ngày mối tình si tha thiết.

- Anh và em đã gieo giấc mơ hồng neo vào chốn bông miêu.

- Em điểm dấu thời gian có anh, nhắm đếm cả ngàn điều...

- Anh thấy đường trần ai trái tim trao cho em còn thiếu...

- Hải Bình ơi! em thủ thỉ yyyyyyy, anh đã nói mình rất hiểu.

- Cẩm Tú ơi! anh yêu em ngàn đời, tượng đá hóa tình yêu.

Họ cùng lắng vào tim "giấc mơ hồng mùa hạ", bên nàng thơ yêu lưu ký ức thời gian, để lòng trải lòng theo năm tháng ngút ngàn.

Tháng sáu buồn chỉ có Mỹ Chi bên tôi. Nó thương Hải Bình lắm và rất trách tôi. Ban đầu nó cũng mừng là tôi gặp được chú "tri âm", dần về sau thấy tôi ngày càng thân hơn nó có ý nhắc nhở. Bây giờ sự đã rồi nó cảnh tỉnh tôi rời xa ông chú "tri âm" vẫn còn kịp. Tôi đã hứa với lòng mình, với anh và cả Mỹ Chi nữa từ nay sẽ biết làm chủ hoàn cảnh, giữ niềm tin, mãi là người tốt và biết cách sống tốt hơn.

Sáng nay anh từ Hà Nội bay vào Sài Gòn, dừng chân một giờ rồi chuyển bay sang Massachusetts, Hoa Kỳ để nhập học tại Viện Đại học Harvard. Hai chị em ôm bó hồng nhung 32 bông (tuổi anh) đợi anh theo hẹn

(anh đã phải hủy lịch dành ba ngày thăm tôi trước khi đi Mỹ vì chuyện tháng sáu). Hải Bình xuất hiện sau ô cửa kính vẫy chào. Chỉ đợi có vậy, tôi không kiềm lòng òa khóc nức nở.

- Em không thể xa anh, không thể mất anh, em mãi đợi anh.

- Anh sẽ trở về.

Cả Mỹ Chi và anh nước mắt nhạt nhòa. Tôi bấu lấy vai Mỹ Chi vừa khóc nức nở vừa gào to hơn.

- Em mãi đợi anh, em mãi đợi anh...

- Anh sẽ trở về, anh sẽ trở về...

Cầm Tú như bị thôi miên bóng hình người mình yêu thương vô cùng khuất dần sau cánh cửa. Thực hư, hư thực cuộc đời, thực mà không thực, ảo mà không ảo. Bình minh ngày mới họ rời xa trong tĩnh táo, tự tin, sải bước trên con đường đời, ước hẹn mãi sống tốt, nghĩ tốt về nhau...

Hà Nội, tháng 7 năm 2017

Bùi Đạt